

2

Ginny a já jsme nebyly vždycky takové protipóly. V jisté době jsme bývaly nerozlučné, taková ta dvojčata, která se oblékají stejně, češou se stejně a dokončují za sebe věty. Byly jsme dvojčata typu Mary-Kate a Ashley Olsenových, jen bez milionů dolarů a zábavního průmyslu.

Někde v podkroví tátova a Susanina dvoupatrového domu v texaském Dallasu odpočívají stohy fotoalb dokumentujících toto období mého života.

Našich životů, měla bych říct.

Tehdy jsem nebyla jen já, stejně jako nebyla jen Ginny. Byly jsme jenom *my*. Já a ona. Dvojčata.

Při vzácných příležitostech, kdy se do některého z těch alb podívám, dokonce ani nepoznám, která z těch dvou na fotce jsem já. Byly jsme zaměnitelné, stejné kombinézky, ponožky a botky z lakované kůže. Stejně ostříhané vlasy, stejné úsměvy.

A stejné vzpomínky.

Byla to Ginny, kdo spadl z poníka v dětské zóně na rodeu, nebo jsem to byla já? Které z nás první

vypadl zoubek? Která namalovala obrázek domku a usměvavých postaviček, jenž dodnes visí zarámovaný nad schodištěm v domě našeho dětství?

Dřív jsem se pokoušela ty první roky utřídit, rozplést tu změť. Pak mi došlo, že je to beznadějně. Být dvojče znamená, že jste navždycky částí většího celku. Dřív jsme byly jako jedna, a teď jsme se rozdělily na dvě.

Den po našich pátých narozeninách mámě diagnostikovali rakovinu vaječníků. Pak to všechno skončilo, to stejné oblékání, fotky, pečlivě vedená alba. O sedm měsíců později zemřela.

Myslím, že tehdy se z toho rozkolu stala trvalá záležitost. Táta toho měl na krku dost, vychovával sám dvojčata a k tomu usiloval o definitivu. Každodenním malým vítězstvím bylo už jen to, že jsme byly každé ráno nakrmeny a v čistém oblečení. Stejně šatečky a mašle ve vlasech nepřicházely v úvahu. Poprvé nás lidé od sebe rozeznávali. A někde hluboko uvnitř jsme se od sebe oddělily i my.

Přes veškerou podobnost jsme se se ztrátou matky vyrovnávaly každá po svém. Já se přimkla k tátovi, zbývajícímu rodiči, stala se ze mě typická tatínkova holčička. Kromě Ginny byl to jediné, co mi zbylo. Má láska ke knihám naprosto jasně pramení z mého dětství a z oddanosti tátovi, univerzitnímu profesoro-
vi angličtiny.

Ginny ho taky miluje, to je jasné. Vždycky ho milovala. Ale jak rostla, bolestně toužila po mámě. To stojí za celou její posedlostí soutěžemi. Naše máma, královna krásy, po sobě nechala v Ginny velikou díru a ona se jí posledních čtyřiaadvacet let pokouší zaplnit.